

ставители. Втората годишнина на „Вѣкъ“ е редактирана и отъ *Хр. Стояновъ*.

„Вѣкъ“ излязаше всѣка сѣбота. Спомощствованията започвахъ всѣки мѣсець и недѣля, петъ бѣли меджидиета въ държавата, а шестъ извънъ държавата. Приемахъ се и шестъ мѣсечни спомощствования.

Въ 1875 година г-нъ Балабановъ като притежателъ, а двамата съ Х. Т. Стояновъ като редактори захващатъ изданието на „Вѣкъ“ и въ малко седмично издание, 4 стр. на 4-ни, съ по два стълбца на страницата. Това издание за подписниците на голѣмия листъ бѣше едно бѣло меджидие, и отдѣлно само за него $\frac{1}{4}$ лира. То излязаше между голѣмитѣ издания въ срѣда и съдържаше дневнитѣ новини, политически и вътрѣшни.

Слѣдъ втория брой отъ третата годишнина „Вѣкъ“ бѣше спрѣнъ отъ Турското правителство, но отсѣтнѣ Балабановъ успѣ да го поднови подъ новото заглавие XIX Вѣкъ, отъ който излѣзохъ всичко 17 броя.

„Вѣкъ“ се списва твърдѣ хубаво, както по съдържание, тѣй и по форма. Марко Балабановъ, единъ парижски възпитаникъ теологъ и юристъ, бѣше вече опиталъ и калилъ своето перо съ редактираньето на „Читалище“ и съ писаньето въ други бѣлгарски вѣстници, когато захванъ издаваньето на „Вѣкъ.“ Като вѣщъ богословъ, редакторътъ на „Вѣкъ“ бѣ особенно силенъ въ нѣкои черковни въпроси по урежданьето на нашата екзархия; като добъръ и ученъ юристъ — за редактиранье на вѣстника бѣше много лесно да третира най-сериозно разнитѣ политически и икономически въпроси, които бѣхъ излѣзли на сцената. Нека приложимъ и това, че своеобразния стиль на Балабановъ правѣше и както сега прави, да бжде особенно, „негово си“ това, което той пише.

Онова, което по-горѣ говорихми за другитѣ цариградски вѣстници прѣзъ периода 1874 — 1876 г. се отнася и за „Вѣкъ“, който особенно се отличи съ цѣль редъ прѣкрасни статии писани въ началото на 1876 год. по положението въ Бѣлгария и по реформитѣ. Около това врѣме именно спрѣ „Вѣкъ“ както и „Напрѣдъкъ“, тѣкмо когато двѣ нови събития, смущенията въ Бѣлгария и приключенията въ Солунъ, раздвижихъ и раскъртихъ цѣлото ни отечество. Това неволно замѣлчаванье трая отъ врѣмето на паданието на Абдулъ Азисъ, до около августъ мѣсець („Напрѣдъкъ“). Колко то за „Вѣкъ“, то бѣ окончателно млѣкване, защото малко слѣдъ това Балабановъ заминжъ съ Цанкова за Европа, като народ. прѣдставитель.